

SASHA
PEYTON SMITH

REGINA SPINILOR

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINTEENS

CAPITOLUL UNU

Anglia, octombrie 1848

— **S**PUNE-MI DIN NOU POVEȘTEA CU REGELE ELFILOR!
E o seară cenușie ca o perlă și atât de rece, încât nici măcar căldura focului aprins nu ajunge până la pat. Șuvoaie subțiri de ploaie se preling pe geamurile strâmbе, adunându-se într-o ceață lăptoasă care plutește în fuioare deasupra străzilor pietruite de jos.

Bram își ridică privirea spre mine, din poală. Ochii de același gri precum cerul sclipesc slab în lumină. Capul îi stă cuibărit într-un morman de pături, sprijinit pe picioarele mele.

— Spune-mi, Ivy!

Îmi strecor degetele ușor prin părul lui și oftez.

— Trebuie să te odihnești.

Ochii i se închid pe jumătate și dă din cap a încuviințare.

— Vorbește-mi până adorm!

Își mișcă picioarele sub plapuma mea și știu că nu mai am nicio șansă să-l dau jos din pat.

— A fost odată un rege al elfilor pe care poporul său îl iubea enorm, încep eu.

Bram scoate un murmur mulțumit, abia auzit. Îi urmăresc cu grijă vârful ascuțit al urechii, iar el se ghemuiește și mai mult, ca o pisică tolănită într-o pată de soare.

— Era frumos și binevoitor, iar toți cei care-i ieșeau în cale erau fermecați de prezența lui.

— Și distractiv, mă corectează Bram, cu ochii încă închiși.

Îi scot din buclele moi o bucățiță de confetti.

— Cel mai distractiv dintre toți.

E prima dată când îl văd de zile întregi. A lipsit, pierdut în petreceri alături de curtea lui și de jucăriile lor.

— Și chipeș, adaugă Bram.

— De-ți tăia răsuflarea, spun eu.

Îl mint tot timpul, dar afirmația asta e adevărată.

Îmi plec privirea spre chipul lui – vinele fine, albastrii, de sub pleoape, linia ascuțită a maxilarului, buzele pline și roz, sprâncenele dese, cu o nuanță mai închise decât părul lui auriu-castaniu, decolorat de soare, nasul perfect. Îmi plimb degetul mic pe linia lui.

Degetele îmi zvâcnesc, dorindu-și să se strângă în pumn și să-l zdrobească. Îmi imaginez cum i s-ar scurge sângele în adâncitura buzei superioare, cum i-ar curge pe bărbie și în gulerul deschis al vestonului verde. Dar nu e momentul pentru asta – nu încă.

Au trecut aproape patru luni de la nunta mea sortită eșecului, cea care s-a încheiat cu Emmett și Lydia dispăruți și cu regina Mor în lanțuri. Țara e în ruină după ce toate pactele au fost rupte.

În primele luni de căsnicie, Bram m-a ignorat aproape cu desăvârșire. M-a lăsat singură, închisă în Palatul Kensington, fără altă companie decât doamnele mele de onoare și câinele lui Emmett, Pig. Aș fi ajuns să mă întreb dacă Bram își mai amintește că exist, dacă nu m-aș fi trezit uneori cu el dormind în patul meu. La început, se întâmpla atât de rar, încât am crezut că, amețit după ospete, se rătăcea și îmi confunda patul cu al lui. Dar apoi a început să se întâmple tot mai des, la fel cum a început să-mi șoptească numele în somn. În cele mai multe dimineți mă trezeam în zori cu un refren frânt: „Ivy. Ivy. Ivy.”

În rest, era ca și cum nici n-aș fi existat.

Apoi, acum câteva săptămâni, la sfârșitul lui septembrie, a anunțat că ne mutăm la Bath pentru toamnă și le-a poruncit cameristelor mele să-mi împacheteze lucrurile. Câteva zile mai târziu, trăsura noastră a oprit în fața noii reședințe, urmată de o a doua, încărcată cu mulțimea mea de cufere (toate albastru-pudrat, ștanțate cu aur cu noul meu sigiliu regal, desigur).

Royal Crescent este piesa centrală a arhitecturii din Bath. Un șir de treizeci de case alipite, dispuse în formă de semilună și construite din piatră deschisă la culoare, cu coloane impunătoare și fațade bogat sculptate, ridicate deasupra unei peluze întinse. Pentru început, a avut loc o renovare magică: s-au dărâmat pereți și s-au adăugat pasaje secrete și mai puțin secrete între clădiri, transformând practic Crescent în palatul de iarnă al lui Bram. A devenit un adevărat hățiș de coridoare ascunse, săli de bal și ființe din Lumea Cealaltă tolănite prin saloane somptuoase.

Ne-am instalat la One Royal Crescent, casa din capăt, cu cea mai bună priveliște asupra orașului. Poate că sunt spațiile mai restrânse sau poate că Bram a devenit mai nepăsător, dar vizitele lui sunt tot mai dese. Vine la mine cu privirea încetoșată în zori sau în mijlocul după-amiezii sau seara, când soarele coboară – de fapt, ori de câte ori se încheie petrecerile lui –, și își lasă capul în poala mea, căutând alinare.

Respirația i s-a domolit acum și știu că e pe cale să adoarmă. În astfel de momente e cel mai puțin vigilent.

— Ei ce mai fac? îl întreb în șoaptă.

Sprâncenele i se încordează într-o umbră de nemulțumire și mi-e teamă că am împins lucrurile prea departe.

Apoi trăsăturile i se destind și oftează.

— Nu știu la ce te referi.

Sunt sigură că Emmett și Lydia se află în Lumea Cealaltă; unde altundeva ar putea fi? Nu s-a găsit nicio urmă de-a lor în Anglia, în ciuda tuturor încercărilor mele de a-i căuta.

Dar Bram refuză să le recunoască existența.

A pus să fie îndepărtate portretele lui Emmett din Palatul Kensington la scurt timp după nuntă, iar eu n-am voie nici măcar s-o pomenesc pe Lydia.

De parcă băiatul pe care îl iubesc și sora mea n-ar fi existat niciodată.

În mintea mea urlu, dar mâinile continuă să-i mângâie părul lui Bram până când respirația i se liniștește într-un ritm ușor, superficial, și știu că a adormit.

Mă ridic din pat abia după ce sunt sigură că doarme adânc și mă rog să nu se trezească pe durata petrecerii din noaptea asta.

Dincolo de dormitorul meu, casa freamătă de activitate. Cameristele întrețin focul în fiecare încăpere, luptând cu frigul aspru de octombrie. Lacheii aleargă dintr-o cameră în alta, asigurându-se că totul este pregătit fără cusur pentru diseară. Un gust amar de teamă plutește în aer. Fac ce pot ca să-i protejez pe cei din personal de mânia lui, dar nimeni nu vrea să-l supere cu ceva pe regele Bram.

Traversez etajul al treilea până la capătul opus al apartamentelelor mele și le las pe cameriste să-mi pună rochia de seară. Printre ele se află și Lottie, al cărei chip este o alinare constantă. Prietenă de multă vreme cu Emmett, este una dintre puținele persoane cu care pot vorbi deschis. Mă așteaptă, cu un ondulator încins în mână.

— Ai întârziat!

— Eu sunt regina; nu înseamnă asta că toți ceilalți au ajuns prea devreme?

Gluma nu prea își atinge ținta, dar Lottie râde totuși sec.

— Ce face regele? mă întrebă, în timp ce-mi aranjează părul.

— Doarme, răspund scurt.

Mă cunoaște destul de bine încât să nu insiste.

Mă strânge în corsetul unei rochii de mătase verde crud și îmi așază o tiară pe cap. Sunt îmbrăcată mai elegant decât am fost vreodată pe vremea când locuiam în Piața Belgrave, dar nu pot să nu simt că port un costum. Mă privesc în oglindă, cu o expresie sumbră, și expir încet.

Tunelul care duce spre petrecere este împodobit cu ghirlande în culorile curcubeului, care mi se agață mereu de tiară.

Emmy se întinde din spatele meu și îmi desprinde încă una din păr.

— O să ajungi acolo arătând ca un candelabru.

— Cei de aici nu și-ar da seama. Probabil ar crede că e modă umană și s-ar prezenta toți la petrecerea de săptămâna viitoare purtând pălării din hârtie creponată.

Cele patru doamne de onoare – Marion Thorne, Faith Fairchild, Olive Lisonbee și Emmy Ito – au fost, odinioară, rivalele mele pentru mâna lui Bram, dar cu timpul mi-au devenit cele mai apropiate confidente.

Împreună, pășim în vârtejul petrecerii. Sala de bal îi aparține lui Rhion, cel mai apropiat prieten și sfetnic al lui Bram. A primit în dar casa de lângă a noastră. Potrivit, având în vedere poziția lui la curte.

La astfel de petreceri sunt mereu încordată, dar în seara asta emoțiile îmi clocotesc până la limită. Aurelia Vallen va fi prezentă și am un plan pe care trebuie să-l pun în aplicare.

Îmi împreunez mâinile la spate ca să ascund cât de transpirate îmi sunt palmele și arunc o privire neliniștită spre Faith.

— Doar respiră! îmi șoptește ea.

Ceva umed se strecoară în papucul meu de mătase și mă uit în jos, rugându-mă să fie puncii, dar podeaua e mânjită de sânge. E încă devreme pentru așa ceva, dar arunc o privire spre centrul încăperii și văd un grup de oameni cu priviri sticloase învârtindu-se la nesfârșit, cu tălpile zdrelite de dans. Urăsc felul în care Olive încremenește lângă mine și mă ia de mână, căutând alinare. Îi este frică, și e vina mea. Greșelile mele sunt cele care i-au permis lui Bram să pună mâna pe putere.

Deasupra, un balcon umbros, împodobit cu ramuri de cireș aproape ofilite și lumânări, găzduiește o orchestră care cântă o melodie vioaie la un amestec de instrumente făurite de oameni și elfi. Vibrația profundă a tobei mari îmi pătrunde până în oase.

La aceste petreceri nu există nici urmă de decență. Nici carnete de dans, nici însoțitoare vigilente, nici mame preocupate să-și mărite fiicele. Nu e nevoie să te strecorei în colțurile întunecate ale grădinilor pentru un sărut, nu când este perfect acceptabil să împingi pe cineva cu spatele la perete, în văzul tuturor.

— Să nu beți nimic! le avertizez pe celelalte fete.

— Nu-ți face griji pentru noi, zice Faith, dându-și ochii peste cap. Știm deja.

Celorlalți le plac petrecerile tematice, iar cea din seara asta este Vânătoarea Sălbatică.

Oaspeții sunt îmbrăcați într-un amestec de costume clasice englezești de vânătoare, cu redingote roșii, stofe tweed și ceea ce trebuie să fie haine tradiționale din Lumea Celorlalți: armuri fin lucrate din aur și tunici de un verde intens. Unii sunt costumați chiar în animale, într-o paradă grotescă de măști de vulpe, colți de mistreț și câini infernali.

Eu port o tolbă cu săgeți pe spate, prinsă peste partea din față a rochiei cu o curea de smaralde, pe un lanț gros de aur.

Marion mă înghiontește ușor în coastă.

— Uite-o!

Dincolo de haosul din sala de bal, Aurelia Vallen stă lipită de perete, cu un potir de aur strâns la piept. Privește în jos și, în afară de noi cinci, nimeni nu-i acordă atenție.

— Ar fi mai bine să mergem acum, înainte să se trezească Bram! spun.

Olive încă pălește la gândul de a face pe spioana, dar își adună curajul și își păstrează cumpătul.

Aurelia Vallen e firavă, neobișnuit de scundă pentru un elf, cu păr auriu până la brâu și ochi mari, de un verde ca mușchiul de mare. Este îmbrăcată după moda curții lui Bram, cu mâneci-clopot care îi cad până la podea, dar poartă și un amestec ciudat de haine omenești: o crinolină abia vizibilă, papuci desperecheați și o jachetă roșie de vânatoare legată în talie. Ca să se potrivească temei din seara asta, poartă pe cap o pereche de coarne.

— Cât mă bucur să te văd, Aurelia! o întâmpin cu un zâmbet.

Nu e petrecerea mea, dar, ca regină, se așteaptă mereu de la mine să joc rolul de gazdă.

— Invitația lui Rhion mă onorează, Majestate, spune ea, plecând capul, dar vocea îi sună subțire.

Îi iau potirul gol din mână și i-l dau lui Marion, care îl înlocuiește cu unul plin.

— Ce mai face soțul tău? Este bine? întreb.

Pax este unul dintre cei mai de încredere sfetnici ai lui Bram. Cu părul blond și expresia lui batjocoritoare, este unul dintre cei care îmi plac cel mai puțin.

— Este bine, Majestate, răspunde ea, fără să-și ridice privirea din podea.

Îi ofer un zâmbet cald.

— Te rog, nu e nevoie de atâta formalitate. Sper că ne poți considera – mă opresc și fac un gest spre celelalte fete – pe toate drept prietene.

Un zâmbet timid îi înflorește pe buze.

— Mulțumesc, Majestate!

Marion se așază lângă mine și, cu pricepere, mută conversația spre o vizită recentă la modistă. Celelalte fete se alătură, vorbind degajat despre cum își pregătesc garderoba de iarnă pentru lunile reci care vin. Aici, mai la vest de Londra, diminețile sunt deja friguroase, cu vânturi tăioase venite dinspre mare, deși gerul adevărat nu va sosi încă o lună sau două.

Aurelia pare să se relaxeze, prinsă în discuțiile despre mănuși noi și mantii căptușite cu blană, iar eu mă bucur în tăcere. Totul face parte din plan. Petrecerea din seara asta nu este decât cel mai recent pas dintr-o schemă pe care o țesem de luni întregi.

Nu a fost deloc ușor să găsim veriga slabă din curtea lui Bram. Sfetnicii îi sunt loiali fără abatere, iar soțiile lor par la fel de devotate. Nu aveam încredere că aș putea spune ceva fără riscul de a ajunge la urechile lui Bram.

Dar Aurelia era diferită. La prima petrecere la care am participat, le-am văzut pe celelalte soții chicotind pe seama ei, ascunse în spatele evantaielor cu aripi de insectă. Apoi, una dintre ele s-a împiedicat „din greșeală” de vârful pantofului ei ascuțit și i-a murdărit rochia cu tort. Trebuia să pară un accident, dar mi-am dat seama că n-a fost așa.

Atunci a început planul nostru. Mai întâi, Faith și Marion au vizitat-o, oferindu-i sfaturi despre cum să scoată crema de unt din mătase. Emmy a scos-o la călărie. Eu i-am trimis un șal nou, pretinzând că nu se potrivește cu nimic din garderoba mea.

Iar în seara asta este punctul culminant al tuturor eforturilor noastre de-a o face pe Aurelia cea sperioasă să-și lase garda jos în preajma noastră. Acum îi dăm târcoale. Pregătite să dăm lovitura.

Mă aplec și îi îndrept, ca din întâmplare, colierul de diamante ușor strâmb.

— Voiam de ceva vreme să te întreb, cum a fost călătoria până aici?

— O, foarte plăcută, Majestate!

Ia o înghițitură din potir.

— Au vrăjit casele din Royal Crescent să fie legate între ele, așa că nici măcar n-a trebuit să ies afară.

— Nu mă refeream la drumul până la petrecere, draga mea, spun, zâmbind. Mă refeream la călătoria ta din Lumea Celorlalți până în Anglia.

Se oprește, ca un iepure prins în capcană, iar mie mi se strânge inima de teamă că am grăbit lucrurile prea mult, dar apoi mai ia o înghițitură și chipul i se luminează.

— Călătoria spre Anglia a fost minunată! Regele Bram...

Dintr-odată, doi dintre gardienii lui Bram apar și o smulg pe Aurelia din loc.

Ea țipă de groază și lovește cu pantofii desperecheați.

— Puneți-o jos imediat! poruncesc. Este un ordin al reginei voastre!

Dar gardienii nici măcar nu se uită la mine.

Aurelia plânge în hohote în timp ce o târăsc afară din sala de bal.

— Nu-i spuneți regelui, vă rog! Nu vreau să se supere pe mine. O să fiu cuminte. O să fiu cuminte. O să fiu cuminte.

— Puneți-o jos! insist, dar e ca și cum aș fi invizibilă pentru ei.

Țipetele Aureliei devin incoerente. Nu mai sunt rugăminți, ci doar panică pură.

Gardienii nu o bagă în seamă. O târăsc mai departe, iar ușa spre o altă casă sau un alt pasaj se trânteste. Apuc clanța și o zgâlțâi, dar e încuiată.

Trag de ea iar și iar, până când ochii mi se umplu de lacrimi de frustrare. Emmy îmi așază o mână pe umăr.

— Ivy, oprește-te! Te dai în spectacol.

Fac un pas înapoi și mă șterg la ochi.

Acum știu două lucruri. Unu: am dat greș în singurul plan adevărat pe care îl aveam ca să aflu mai multe despre Lumea Celorlalți, primul pas spre a-i aduce înapoi pe Emmett și Lydia. Doi: Bram și gardienii lui mă urmăresc mult mai atent decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

În clipa aceea, muzica se oprește. Petrecăreții încremenesc.

Și Bram pășește înăuntru.